

Fristelsen til at gøre sig Fordel paa Kommittentens Bekostning. Bestemmelserne i §§ 41, 42 og 44 skulle vel værne Kommittenten herimod; men det er kun altfor sandsynligt, at mindre samvittighedsfulde Kommissionærer, hvis Adgang hertil stod dem aaben, vilde forstaa at komme udenom disse for dem ubehagelige Bestemmelser ved forudgaaende Aftale med deres Kommittenter, eventuelt ved i trykte Cirkulærer eller Forretningsbetingelser at indsmugle Bestemmelser, som udelukke Anvendelsen af Reglerne i de nævnte Paragrafer. Det anførte vil formentlig ogsaa tilstrækkeligt begrunde, at det i § 45 fastsættes, at heller ikke afvigende Handelsbrug eller anden Sædvane skal kunne paaberaibes til Støtte for at komme udenom Bestemmelserne til Skade for Kommittenten. Selv om saadanne Sædvaner maatte have udviklet sig, er det ikke usandsynligt, at de omtalte mindre forretningskyndige Kommittenter ofte ville være uvidende om dem. Da Grunden til, at Bestemmelserne ere gjorte præceptive, som nævnt, i fremtrædende Grad skyldes Hensynet til visse Kommittenters Mangel paa Forretningsdygtighed og deres deraf flydende Mangel paa Evne til at tage sig i Agt for saadanne Vedtagelser eller Handelsbrug, kunde det ligge nær at indskrænke Paragrafens Anvendelse til de Tilfælde, hvor det oplyses, at Kommittenten hverken forstod eller ved Iagttagelse af almindelig Forsigtighed burde have forstaaet Betydningen af Fravigelsen. Man har imidlertid ment, at Gennemførelsen i Praksis af en saadan Bestemmelse vilde være yderst vanskelig, og har derfor opgivet den antydede Begrænsning af Reglen, saa meget mere som man ikke kan se rettere, end at den ubetingede Overholdelse af Bestemmelserne i §§ 41, 42 og 44 i de fleste Tilfælde ikke vil være for byrdefuld for Kommissionæren. Under Hensyn til, at Reglen om Ufravigelighed ikke blot har mødt Modstand hos Vekselmæglernes og Veksellerernes Kursnoteringsudvalg, men ogsaa hos Grosserer-Societetets Komité, har man dog ment at burde modificere Reglen noget, saaledes

at Bestemmelserne i § 42 i andre Tilfælde end de i § 44 omtalte kunne fraviges, hvis Kommittenten er Handlende, og Hvervet gaar ud paa Salg eller Køb for hans Bedrift. Der kan under disse Forhold være noget Behov for Fravigelse, og en saadan Kommittent vil ordentligvis være i Besiddelse af tilstrækkelig Indsigt i Forretningen og kunne bedømme Betydningen af de i Aftalen indeholdte Bestemmelser. Det er da ogsaa navnlig Bestemmelserne i § 42, Grosserer-Societetets Komité mener bør kunne fraviges. Hovedreglen i § 41 bør derimod paa Grund af dens i Bemærkningerne til denne Paragraf nærmere paaviste Betydning ubetinget være ufravigelig. At Bestemmelserne i § 44 ere ufravigelige, følger, idet de forudsætte misligt Forhold fra Kommissionærens Side, vistnok at den gældende Rets Regler om Ugyldighed af Aftaler, som stride mod Lov og Ærbarhed, men det er dog anset rettest udtrykkeligt at udtale dette.

Det er ikke overset, at man ved Bestemmelsen i nærværende Paragraf muligvis kan tvinge Kommissionshandelen paa Island og Færøerne og Kommissionshandelen i Værdipapirer og enkelte andre Effekter til at anvende andre Forretningsformer end de for Tiden sædvanligt brugelige — noget lignende gælder forøvrigt i endnu højere Grad, med Hensyn til visse Brancher i Norge — men Hensynet hertil bør formentlig vige for de Fordele, en præceptiv Regel iøvrigt frembyder.

Om Kommissionsforholdets Ophør.

§ 46.

I § 46 udtales først den almenanerkendte Sætning, at Kommittenten, ligesom andre, der have givet et Hverv til Besørgelse, kan tilbagekalde Hvervet, naar han vil. Han kan, og det selv om Hvervet er givet for en bestemt Tid, ved en Tilkendegivelse til Kommissionæren bevirke, at denne ikke længere kan slutte Aftale med Tredjemand for Kommittentens Regning eller selvindtræde som Køber eller Sælger eller iøvrigt handle for Kommittentens